

Els joves cristians es reuneixen a Banyoles

El proper dissabte, 7 de juny, vigília de Pentecosta, joves cristians de les diòcesis catalanes es reuniran entorn del llac de Banyoles, acompanyats dels bisbes catalans i de nombrosos sacerdots i consiliaris laics. El lema d'aquesta onzena edició de l'Aplec de l'Esperit té com a lema «**És el Senyor!**»,

al·ludint al Crist ressuscitat. És una trobada molt preparada per les delegacions de joves de les nostres diòcesis.

GLOSSA

Recuperar les grans paraules

Un grup de pares que participa en un programa formatiu que ofereix l'escola dels seus fills —i al qual assisteixen, també, alguns professors—, comenta la necessitat de repensar l'educació i recuperar les grans paraules que fan possible l'acció educativa. No és un tema secundari.

L'acció educativa de les darreres dècades, tant en l'àmbit familiar com, especialment, a l'escola, ens mostra com s'ha ampliat el vocabulari educatiu amb l'aportació de paraules procedents de les tecnologies, de l'empresa... L'hem ampliat i —ben cert— l'hem enriquit amb paraules significatives. En altres ocasions, però, hem assumit les noves paraules sense percebre'n el canvi o l'absència de sentit, la seva intenció oculta. Hem viscut, probablement, una inflació de paraules que s'han convertit, en determinats casos, en vocabulari d'allò que és políticament correcte, sotmès al vaivé del moment i poca cosa més. Algunes d'aquestes paraules han esdevingut buides i cap educador els ha aportat un rostre concret, una vida, per tal que esdevinguessin significatives, creïbles i referencials. Altres han envellit en no gaire temps —eren de *temporada*. Altres amb prou feines han arrelat: no tenien futur en l'educació, n'eren alienes; d'altres, però, romanen i encara creen confusió i desconcert. Altres,

finalment, han fet el seu servei i resten arraconades, ja amortitzades.

En el grup de persones esmentat urgia la conveniència d'un generós acte de realisme per recuperar les grans paraules, siguin de sempre o de nova fornada, però carregades de sentit humanitzador i que ajuden a créixer, a ser millor; i apropen a la bondat, testimoniades per rostres concrets, per pares i mestres que n'han fet vida i la transmeten. Urgia repensar el sentit de l'educació, recuperant les paraules que faciliten un diàleg educatiu ric i enriquidor, punt de trobada de la diversitat de mires, de les voluntats d'avançar. I reflexionar i prendre les decisions adequades des d'aquest diàleg al qual els educadors s'han d'apropar amb desig d'aprendre, cercant respostes als reptes i a les necessitats actuals, disposats a desprendre's tant de les teories dogmatitzadores com de les sotmeses a la inconsistència de les modes del pensament a l'ús. S'imposa un generós acte de realisme, de fidelitat a la persona i de respecte a la seva dignitat per fer créixer en humanitat, a la manera de Jesús, la Paraula que es va fer Home, Home Nou, per ensenyar-nos i testimoniar-nos les paraules de vida. «Ara, Senyor, [...] concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula» (Ac 4,29).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«**És el Senyor!**»

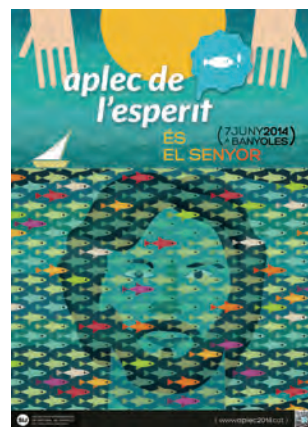
El proper dissabte dia 7 de juny, vigília de la Pentecosta, tindrà lloc l'**Aplec de l'Esperit 2014**, a Banyoles, diòcesi de Girona. Un Aplec de Joves de llarga tradició, que celebra la Pasqua de l'Esperit unint-se en comunió de pregària i acció compromesa, després d'haver-s'hi preparat durant tot el curs. És una trobada festiva d'expressió juvenil, en la festa de la **Pentecosta**, que va néixer l'any 1978 amb l'objectiu d'obrir espais de llibertat a l'Església perquè els joves rebessin la Bona Notícia de l'Evangeli en llenguatge i expressions seves. Des d'aleshores, l'Aplec de l'Esperit ha estat el fil conductor de la pastoral de joves de Catalunya i s'ha celebrat en diferents indrets com Siurana (1982), Poblet (1985), Lleida (1988), Manresa (1991), Vilafranca del Penedès (1998), La Seu d'Urgell (2002), Tarragona (2007) i Terrassa (2010), on es va celebrar el darrer.

Actualment, l'Aplec de l'Esperit és convocat pels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), mitjançant les Delegacions Diocesanes de Pastoral de Joventut que formen el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ). En cada ocasió és organitzada per una diòcesi diferent. Aquesta gran trobada juvenil aplega joves vinculats a diferents realitats d'Església d'arreu de Catalunya, Balears i Andorra.

enguany se celebra sota el lema «**És el Senyor!**» pres de l'Evangeli de Joan (21,7), quan «el deixeble que Jesús estimava», tan unit a Jesucrist per l'amor més alt, el reconeix a la riba del llac de Galilea. El creien mort i sepultat, creien que tot havia fracassat i que calia retirar-se, i havien retornat al seu ofici de pescadors. És llavors que el Senyor, enmig de la nit, se'ls apareix Ressuscitat, els treu de la tristesa i de la por, i els envia a anunciar el seu Evangeli a tot el món, inspirats, conduïts i defensats pel seu Esperit Sant. L'Esperit tot ho venç i a tot arreu arriba, és el «Pare dels pobres», font de tota gràcia, llum dels cors, vent de llibertat, aigua viva de remor interior, foc de caritat ardent, comunió de vida i esperança plenes, tendresa i intimitat de Déu mateix, que se'ns dona perquè siguem valents testimonis de Jesucrist. Ell és l'ànima de l'Església. A Ell li hem de pregar tots perquè s'esdevingui una nova Pentecosta a l'Església.

Acompanyem aquesta trobada de l'XI Aplec de l'Esperit a Banyoles amb la nostra oració perseverant i obrim-nos cadascú a l'acció misteriosa de l'Esperit Sant. Ens hi pot ajudar la lletra de l'**Himne de l'aplec** d'aquest any, que ha realitzat Mn. Joan Àguila, prevere de Tarragona: «*A la vora del llac, repassant aquelles xarxes, vaig sentir com em cridaves pel meu nom. S'hi aplegà tanta gent, que volien escoltar-te, que vaig fer-te un lloc, per sempre, en el meu cor. I malgrat el temporal que amenaça d'enfonsar-me, jo confio que Tu ets sempre al meu costat. I, com sempre, estens la mà i em treus d'un mar de dubtes, i puc dir ben fort que Tu ets el Senyor! És el Senyor qui m'ha donat la vida. És el Senyor qui em crida pel meu nom. És el Senyor qui mai no m'abandona. L'alegria del meu cor és el Senyor!*». Contemplant les multituds vas pujar a la muntanya i em vas mostrar el camí per a ser feliç. I si no puc caminar, em convides a aixecar-me carregant amb tot el pes dels meus pecats. I malgrat el temporal... És el Senyor!». Si el voleu escoltar i aprendre: <http://www.youtube.com/watch?v=JNmKkFDWRxO>

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JORDI BREU

El bisbe Joan, en el record

Tot i els més de vint anys que fa que el bisbe Joan Carrera va deixar de ser el rector de la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, la seva empremta és ben viva. Un grup de feligresos d'aquesta parròquia, que van organitzar diversos actes per recordar-lo en complir-se cinc anys del seu traspàs, van fundar el Memorial Bisbe Joan Carrera. Ara que se'n compleixen 60 de la seva ordenació presbiteral, han muntat l'exposició «Un ara mateix... per sempre», que es pot veure a Montserrat. Jordi Breu és membre del Memorial.

Per què s'estimen tant Mn. Joan?

Amb el seu tarannà humil, senzill, afectuós, afable i atent a les necessitats dels més desvalguts, es va fer estimar molt per tota la feligresia, i també per aquells que es mantenien apartats de l'Església. Ens invità a centrar-nos en Jesucrist i ens comunicà el seu amor a la Mare de Déu de Montserrat.

Per què va connectar?

Hi va aportar nous aires. Va crear el consell pastoral, va impulsar l'escola parroquial i la catequesi d'infants i joves. Va promoure la creació de la Fundació Santa Eulàlia, dedicada a la tercera edat. També es va preocupar de les necessitats socials dels immigrants i dels més necessitats. Va promoure activitats per donar a conèixer la cultura catalana.

Què hi trobem a l'exposició?

Un recull de fotografies del bisbe i les seves pròpies paraules, extretes dels seus articles a *Catalunya Cristiana* publicats en la seva columna *Ara mateix*. Al Memorial ens proposem seguir treballant en accions que mantinguin viva la memòria del bisbe Joan.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Cáritas en la Iglesia primitiva

Los primeros cristianos de Roma pertenecían a todas las etnias existentes en el mundo conocido y sus idiomas maternos y sus culturas eran tan diversos como sus orígenes. El Evangelio fue conformando una identidad propia en los nuevos creyentes y su inserción en una comunidad cristiana verdaderamente universal (o católica), una comunidad plural y solidaria, con una misma fe y una misma esperanza.

En la *Historia eclesiástica* de Eusebio de Cesarea leemos que en tiempos del papa Cornelio (251-253) la Iglesia de Roma se cuidaba de 1.500 personas entre indigentes, viudas y enfermos. Y debieron aumentar en los años sucesivos, como reflejan con naturalidad muchos documentos.

La Iglesia recaudaba lo que necesitaba para atender sus obras caritativas, fundamentalmente a través de colectas entre los fieles en fechas y tiempos determinados (Cuaresma). Las propiedades agrarias que la Iglesia romana poseía en África y en Sicilia tenían unos administradores cuya misión era enviar a Roma el fruto de las cosechas para atender a las necesidades del ministerio de la caridad.

En momentos de especial penuria, el obispo de Roma —al igual que muchos otros obispos en sus respectivas sedes— promovió una solidaridad a favor de los más débiles de sus comunidades, lo que suscitó la admiración de un testigo no dudoso: el emperador Juliano, llamado el Apóstata (artículo siguiente).

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. Historia de la caridad en la Iglesia, Edit. San Pablo)

HECHOS DE VIDA

Nobleza obliga

- Si gritas y pides «¡justicia!»... tú, primero, has de ser justo.
- Si buscas comprensión, antes tú deberás ser comprensivo.
- Si pretendes respeto, sé tú respetuoso siempre con los demás.
- Si intentas que te atiendan y sirvan, atiende y sirve tú, el primero.
- Si buscamos la silla libre, hemos de haber ofrecido antes la nuestra.
- Si queremos mandar, hemos de aprender a obedecer, sonriendo.
- Si imploramos perdón, habremos dado antes nuestro perdón.
- Si aspiramos a un trato educado, cordial, démoslo nosotros también.
- Quien quiera tener siempre la razón, tendrá difícil la convivencia.
- El que busque ser más que los otros —el soberbio—, sufrirá mucho.
- El que pretenda con su vida tan sólo brillar, iluminará a muy pocos.
- Hemos de *reír* un poco más. Y *reírnos* de nosotros mismos. Ello es curativo para el cuerpo, para la mente y para el espíritu. Schuman afirmaba: «No me habléis de la gente que *nunca ríe*: No es gente seria.»
- ¿Queremos el don de la alegría? Hemos de pedirse-lo al Espíritu Santo, tener el arado apretado hacia la tierra y esparcir las semillas del amor y de la bondad. Allí crecerán y darán fruto.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Dios también habita en las ciudades

Salta de alegría el niño que encuentra su juguete perdido... Respiramos, si encontramos un motivo de seguridad. Damos gracias a Dios si encontramos una persona amiga entre el ambiente anónimo urbano.

¿Cómo es que después de la Ascensión, los apóstoles regresan alegres? Han descubierto la nueva presencia: «Me voy y vuelvo a vuestro lado» (Jn 14,28). Esa presencia no debe ser fabricada sino descubierta, desvelada. Dios no se oculta a aquellos que lo buscan con un corazón sincero. ¡Él está!

Unos días antes de la reciente celebración de la primera fase del Congreso Internacional de Pastoral de las Grandes Ciudades, su impulsor, el cardenal Lluís Martínez Sistach, hacía memoria de las palabras del papa Francisco: «Necesitamos reconocer la ciudad desde una mirada de fe que descubra al Dios que habita en sus hogares, en sus calles, en sus plazas. Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia» (EG, 71).

El Señor nos envía como testigos a los ambientes cotidianos y hasta los confines del mundo, «a través de las obras santas» (S. Francisco de Asís), mostrando el amor y la misericordia de Dios. Él está con nosotros «todos los días hasta el fin del mundo» (Mt 28,20).

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Mc 16,29-33]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. iv); sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona.
3. **Dimarts** [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova.
4. **Dimecres** [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. **Dijous** [Ac 22,30;23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova.
6. **Divendres** [Ac 28,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. **Dissabte** [Ac 26,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Robert, abat cistercenc; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.
8. **† Diumenge vinent**, de Pentecosta (lit. hores: pròpia) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7. 12-13 / Jn 20,19-23]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'enduigué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek, Munic (Alemanya)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.»

Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndole irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones, el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones, / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

Que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder para nosotros, los que creemos, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, potestad, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro. Y todo lo puso bajo sus pies, y lo dio a la Iglesia como cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que lo acaba todo en todos.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

La festa de l'Ascensió en Mateu

Probablement l'escena més important de tot l'Evangelí de Mateu. Tres notes.

Jesús, tal com havien anunciat l'àngel del Senyor i Jesús mateix, s'apareix als deixebles en una muntanya de Galilea. La muntanya és un lloc paradigmàtic en la tradició jueva. Aquí també (cf. el sermó de la muntanya). I s'apareix amb autoritat. L'autoritat de Jesús no és només la de la seva activitat docent (cf. Mt 7,27-28), sinó també la que li confereix el compliment de la promesa en el discurs del judici final (25,31; cf. 24,30-31) i la profecia que ha fet davant del gran sacerdot (26,64). La resurrecció de Jesús, tal com varen veure en el

relat de la passió, és el començament de la resurrecció universal (cf. Mt 27,51-53). Aquesta solemnitat i aquesta autoritat sembla que havien d'esvair els dubtes dels deixebles.

En aquest marc Jesús els confia la missió apostòlica: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat». Aquesta és la missió. Per una banda el baptisme, amb una fórmula trinitària inusual en el Nou Testament, però que té aquí una claredat ineborrable. D'altra banda, «ensenyant-los a guardar tot el que us he transmès». Aquí prenen consistència una vegada més els cinc discursos de Jesús. Recordem que hem anat subratllant la necessitat

de les bones obres que es desprenen de l'ensenyament de Jesús. És un missatge central de Mateu. L'ensenyament de Jesús té com a objectiu primordial la realització de les bones obres.

«I vet aquí que jo em quedo amb vosaltres tots els dies, fins a la fi del món». El Jesús que s'acomiada, en Mateu, no se'n va sinó que roman en l'Església. És sempre amb l'Església presidint-la amb la seva presència i la seva autoritat. És el «Déu amb nosaltres» del començament de Mateu que continua donant tota la força al seu ensenyament. L'Església no pot erigir-se per damunt del Senyor present, que la condueix i la guia en la plenitud.

Confirmacions a Escaldes-Engordany

Els dies 13 i 14 de maig l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 70 joves de la Parròquia de St. Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany en dues celebracions en què hi van participar els preveres salesians que ajuden a la parròquia, i altres mossens.

El dimarts dia 13, coincidint amb la festa litúrgica de la Mare de Déu de Fàtima i dels 100 anys de la Proclamació canònica de la Mare de Déu de Meritxell com a patrona del Principat d'Andorra, l'Arquebisbe d'Urgell recordà als joves confirmats que havien de ser sempre testimonis de la pau de Jesús i proclamar-la arreu, una pau que va molt més enllà de la simple absència de guerra, i que es tradueix en els valors que dimanen de l'Evangeli de Jesús: amor incondicional, entrega generosa, servei als més necessitats, etc.

Mons. Vives animà els joves a «anar contra corrent» per tal de donar sempre testimoni de la seva fe i no avergonyir-se'n mai, ni ara, ni a mesura que aniran creixent. En aquest sentit animà els joves a tenir sempre la seva pròpia personalitat i no deixar-se influir ni manipular per les majories. El Copríncep episcopal recordà com en aquell dia 13 de maig s'esqueia el centenari del Patronatge canònic de la Mare de Déu de Meritxell que atorgà el Papa Sant Pius X i animà els joves confirmats i a tots els andorrans a estimar sempre la Mare de Déu, Maria, en les seves diverses advocacions: Meritxell (llum del migdia), Fàtima, Montserrat, etc. i aprendre de la Mare del cel a servir i donar-se del tot a la voluntat de Déu.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Trobada de l'Arquebisbe de Braga i l'Arquebisbe d'Urgell

Dilluns dia 12 de maig l'Arquebisbe de Braga i Primat de les Espanyes S.E.R. Mons. Jorge Ferreira da Costa Ortiga va visitar l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, al Palau Episcopal de La Seu d'Urgell. Mons. Jorge Ortiga anava acompanyat de l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries i del P. Albano Teixeira Fraga, incardinat a l'arxidiòcesi de Braga, i que s'encarrega preferentment de l'atenció de la comunitat catòlica de llengua portuguesa del Principat d'Andorra.

L'Arquebisbe Jorge Ortiga visità els dies 12 i 13 el Principat d'Andorra per presidir la solemnitat de la Mare de Déu de Fàtima el dia 13 de maig, festa tan estimada pels portuguesos residents a Andorra. L'Arquebisbe de Braga presidirà els actes que organitza la comunitat portuguesa a Andorra amb motiu de la festa de la Mare de Déu de Fàtima, i que se centren en la Nit de Pregària i l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell la nit del 12 al 13 de maig, i la festa del mateix dia 13. Pogueren els dos bisbes conversar sobre la situació de la comunitat cristiana a Andorra i de la portuguesa al Principat, les seves necessitats socials i espirituals, i Mons. Vives li pogué expressar l'agraïment per haver enviat aquest sacerdot portuguès a col·laborar a Andorra, i el reconeixement i la gratitud dels cristians pel fervor i l'amor a Maria que viuen tots els portuguesos residents i que testimonien a tots els andorrans.

Processó de les torxes i celebració de Fàtima a Meritxell

La comunitat portuguesa va participar molt activament en la celebració de la Festa de la Mare de Déu de Fàtima a Meritxell aquell vespre, resant el Rosari i fent una llarga processó de torxes darrera la imatge de la Mare de Déu que va pujar des del peu de la carretera general de Canillo al Santuari, on es va celebrar l'Eucaristia, presidida per Mons. Jorge Ortiga. La celebració eucarística va ser concelebrada per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i pels rectors de Canillo, Mn. Ramon Rosell, d'Encamp, Mn. Antoni Elvira i de La Massana, Mn. Joan Fenosa, a més del P. Albano Teixeira Fraga. Mn. Ramon Sàrries va donar la benvinguda als presents i va agrair la presència de Mons. Ortiga i la dedicació del P. Albano Teixeira Fraga que enfortirà l'atenció a la comunitat portuguesa que disposen els sacerdots de la Vall. A l'homilia, Mons. Ortiga va posar èmfasi en els valors de la família i el sentit que té d'acolliment i de futur per a tots els seus membres, però sobretot pels infants.

En acabar, el P. Albano va fer una petita allocució en la que va parlar de l'alegria de ser present entre una comunitat portuguesa tant nombrosa i treballadora, i va fer referència a la idiosincràsia del país d'acollida considerant que junts podrien ajudar millor a fer realitat el lema andorrà: «virtus, unita, fortior».

En acabar, el P. Albano va fer una petita allocució en la que va parlar de l'alegria de ser present entre una comunitat portuguesa tant nombrosa i treballadora, i va fer referència a la idiosincràsia del país d'acollida considerant que junts podrien ajudar millor a fer realitat el lema andorrà: «virtus, unita, fortior».

Francesc Torralba explica el pensament social del Papa Francesc

El Dr. Francesc Torralba va pronunciar una conferència sobre el pensament social del Papa Francesc a la sala parroquial de Sort, el passat 10 de maig, amb una bona resposta de públic: una cinquantena de persones van omplir la sala de conferències i van seguir atentament els plantejaments del Dr. Torralba sobre la doctrina social que dimana de l'acció i el pensament del Sant Pare. Després de 45 minuts de xerrada, el públic va tenir l'oportunitat de plantejar qüestions al ponent i d'entrar en una reflexió comuna. Francesc Torralba també va fer una altra conferència sobre aquest tema, el dia 2 de maig, a Puigcerdà, on també hi va assistir força públic.

El Canòlich Music es farà el mes de novembre

S'inicia el camí per a la segona edició del Canòlich Music, festival de música cristiana. Enguany serà el proper 22 de novembre, festivitat de Santa Cecília, patrona de la música. L'esdeveniment se celebrarà en una carpa amb calefacció. Es comptarà amb la presència dels grups: Kairoi, Twocats pel Gospel... i una nova edició del «Dóna't a conèixer», un concurs musical, de temàtica amb consonància amb el Festival. Properament trobareu tota la informació a la web www.canolichmusic.com.

LA PLETA: DE RAMS A PENTECOSTÉS

Ascensió, de Jerusalem al cel

Al'orient de Jerusalem, i separada pel torrent Cedró, trobem la muntanya de les Oliveres. L'orient és l'horitzó d'on neix la llum. Per això, no serà una casualitat que l'evangelista Sant Lluc situï a la muntanya de les Oliveres l'escena de l'Ascensió de Jesús. I aquí hi trobem esdeveniments notables de la vida de qui afirmà: «*Jo sóc la llum del món*»: entrada triomfal el Diumenge de Rams, els ensenyaments escatològics, les últimes nits d'aquella Setmana Santa, l'agonia a Getsemaní i l'Ascensió al cel.

La muntanya de les Oliveres fa com una serrallada amb diversos punts elevats. En el del centre és on es troba el lloc de l'Ascensió.

Vers l'any 363 dC una rica pelegrina romana, Pomènia, va fer bastir un tancat en forma octogonal i en el centre una petita capella d'aquesta mateixa forma. Els croats la restauren fidelment, amb

vuit pilars dobles formant vuit arcades ogivals. Els musulmans per la seva part, vers l'any 1200, la transformaren en una mesquita, cobrint la cúpula amb una pesada volta d'obra i reforçant les parets laterals.

En l'interior, enquadrada en marbre, es troba una empremta en una pedra. Alguns pelegrins, amb

prou imaginació, hi reconeixen l'empremta del peu de Jesús en pujar cap al cel.

El culte cristià hi es admès un sol dia a l'any, en la festa de l'Ascensió. La tarda abans, els franciscans i grups de joves acampen en el pati octogonal. Passen la vesprada entre cants, pregàries, un sopar d'amistat... L'endemà, a trenc d'alba, arriben les autoritats religioses i celebren l'Eucaristia commemorativa de l'Ascensió. Després d'esmorzar, se'n tornen tots a casa seva, esperant l'any vinent per a commemorar la festa.

La resta dels dies de l'any, els àrabs que cuiden el lloc permeten la visita, una lectura o un cant als pelegrins que seguint devotament els passos de Jesús, recorden que aquí pujà de la Jerusalem terrena a la celestial.

Mn. Ramon Sàrries